

Κοιτάζοντας κατάματα την αμαρτία (αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Πρεβέζης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/23m8nDQ>]

Παλιότερα η σχέση ενός ανθρώπου με την Εκκλησία δήλωνε ότι η Εκκλησία είναι ζωή και ο τρόπος της είναι κι εκείνος τρόπος ζωής. Γι αυτό όταν ένας άνθρωπος έκανε μια αμαρτία ο πνευματικός, ο πρεσβύτερος της μετανοίας όπως λεγόταν τότε, τι του έβαζε ως επιτίμιο; Του έβαζε το επιτίμιο να μη κοινωνήσει (ποιόν άνθρωπο απασχολεί σήμερα το να μην κοινωνήσει; Μήπως και το αντιμετωπίζει και ψιλοειρωνικά. Ε! Καλά μήπως και μεταλαβαίνω; Μια φορά το χρόνο. Κι αν μου απαγορεύσεις να μεταλάβω, χάθηκε ο κόσμος. Του χρόνου. Καλά να είμαστε θα μεταλάβω τον άλλο χρόνο). Είδατε πως έρχεται σιγά σιγά η αλλοίωση και το ξέκομμα. Χριστιανός σήμαινε ένας άνθρωπος που γιόρταζε την Ανάσταση κάθε Κυριακή· πήγαινε στην Ευχαριστία και μετείχε στην Ευχαριστία· κι αν δεν πήγαινε τρεις φορές, χωρίς λόγο υγείας, η Εκκλησία τον απέκοπτε από το σώμα της. Ποιόν απασχολεί από μας αυτό το θέμα τώρα; Ακόμα περισσότερο, ποιόν απασχολεί το γεγονός ότι του λέει ο πνευματικός μετά από μια τέτοια αμαρτία δεν θα κοινωνήσει; Σάμπως κοινωνούσε πριν, για να μην κοινωνήσει μετά;

Συνεπώς η ουσιαστική σχέση και εκδήλωση ήταν: Υπάρχουν οι προϋποθέσεις του τρόπου ζωής και αυτός ο τρόπος ζωής εκφράζεται με την μετοχή στην Ευχαριστία. Ο Χριστός είναι ζωή. Κοινωνώντας τι κάνουμε; Αποχτάμε ζωή και μείς. Γι αυτό η αμαρτία με αποκόπτει από την ζωή και εκδήλωση αυτού του γεγονότος είναι το γεγονός ότι ο πνευματικός βάζει επιτίμιο το να μη κοινωνήσω για ένα διάστημα. Και μπαίνει το θέμα: πόσο μας πονάει αυτό; Η πόσο μας απασχολεί; Αφού δεν υπάρχουν όλα τα προηγούμενα είναι μοιραίο να μη μας απασχολεί καθόλου. Δεν υπάρχει ο Χριστός ως ζωή· ο άλλος τρόπος ζωής· δεν υπάρχει Ευχαριστία στη ζωή μας· δεν υπάρχει Ανάσταση την Κυριακή· τις περισσότερες φορές ακόμη και τα παιδιά μας για να τα πείσουμε να πάνε στην Εκκλησία τους λέμε ότι «πρέπει να πάνε». Τι σημαίνει πρέπει; Γιατί πρέπει; Άμα δεν συνειδητοποιήσει ακριβώς αυτό το γεγονός της Αναστάσεως στην καθημερινότητα, γιατί θα πάει στην Εκκλησία; Και θα το δει, είπαμε στην αρχή, στο πρόσωπο κάποιου άλλου. Αυτού που του προτείνει το να πάει την Κυριακή στην Εκκλησία.

Κοιτάμε κατάματα την αμαρτία μας τώρα. Και έχουμε μια διπλή δυνατότητα. Σε πρώτη φάση, φυσικά μετανοιώνουμε, η μερικές φορές μετανοιώνουμε γι αυτό που κάναμε. Πιστεύετε ότι αυτό φτάνει; Γιατί μετανοιώνουμε; Γιατί απ αυτό που κάναμε, μέσα μας γεννηθήκαν ενοχές· και τύψεις. Αυτό το στάδιο, είναι ένα πολύ αρχικό στάδιο που μπορεί πάρα πολύ εύκολα να διαστραφεί. Πως να διαστραφεί; Να γίνει ένα εγωιστικό μετάνοιωμα. Να αρχίσουμε να συχτιρίζουμε, όπως λέμε απλά, τον εαυτό μας γιατί κάναμε εμείς (εγώ να κάνω τέτοιο πράγμα;), και γέρνει το βάρος όχι σ αυτό που έκανα, αλλά στο εγώ. Και τελικά οι ενοχές λειτουργούν

μονάχα ως ένα ανακουφιστικό «ξέσκισμα». Δεν λειτουργούν ως μετάνοια. Κυριολεκτικώς σαν ένα ανακουφιστικό ξέσκισμα. Κάνουμε ένα ξέσκισμα των σαρκών μας εντός εισαγωγικών το οποίο μας δημιουργεί ανακούφιση. Και συνεπώς, ένα μετάνοιωμα. Δεν είναι μετάνοια. Η ζωή η ανθρώπινη είναι γεμάτη από ένα σωρό μετanoiώματα, τα οποία δεν φέραν τίποτα στη ζωή των ανθρώπων. Είναι εκείνο το σαρκαστικό αστείο που λέει: τα λάθη είναι για να ξαναγίνονται. Δεν γεννούν τίποτε όταν αντιμετωπιστούν με αυτόν τον στραβό τρόπο. Υπάρχουν δύο πρόσωπα στην ιστορία του Χριστού που προσδιορίζουν το υγιές και το λάθος. Θα μιλήσουμε γι αυτά αμέσως παρακάτω.

[Συνεχίζεται]

Πηγή: www.enoriako.info